

'DUES DONES DIVINES'

Entrevista amb Verónica Forqué i Rosa Maria Sardà, protagonistes de la nova sèrie de TV-3

EVA HACHE

La presentadora estrena programa amb la presència de Zapatero

idees + TELETUDO

el Periódico

07.05.11

13.05.11

SUPLEMENT DE TELEVISIÓ
I OCÍ PER A TOTA LA SETMANA

L'actor dirigeix i protagonitza 'Truca un inspector' al Teatre Goya

POLICIES DE FICCIÓ

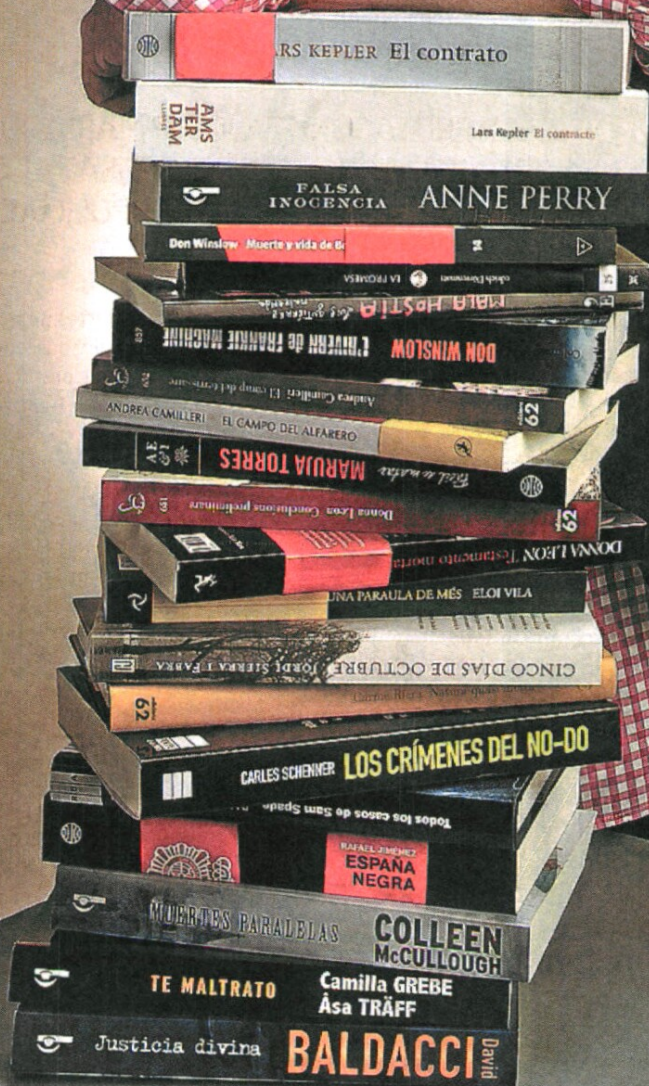
Repàs a la novel·la, el teatre i el cine negre, de la mà de Josep Maria Pou

JOAN CORTADELLAS

Gastronomia Pau Arenós · Salut Itziar Salegi · Flexió i reflexió Gaspar Hernández · Més que sexe Eva Roy

TEMA DE
PORTADA

NOVEL·LES. La immensa majoria dels personatges policíacs sorgeixen de la literatura.

L'inspector Pou... Josep Maria Pou

L'OBRA 'TRUCA UN INSPECTOR', QUE DIRIGEIX I PROTAGONITZA JOSEP MARIA POU, TRIOMFA DIÀRIAMENT AL TEATRE GOYA DE BARCELONA. LI HEM PROPOSAT AL GRAN ACTOR CATALÀ QUE ENS PARLI D'ALTRES INSPECTORS I PERSONATGES POLICIACS

TXERRA CIRBIÁN

Aquests dies, Josep Maria Pou dirigeix i interpreta *Truca un inspector*, una de les grans obres teatrals del dramaturg britànic John B. Priestley, que ha trigat 60 anys a ser estrenada en català. I ho fa amb plens gairebé diaris al Teatre Goya. Per això, el suplement *Idees+Teletodo* li va proposar un repàs del gènere negre en literatura, teatre, cine i televisió. La resposta de l'interpret va estar a l'altura: «¿Saps que el meu primer personatge a la televisió va ser d'ajudant d'un inspector de policia? El vaig fer en un espai dramàtic de TVE, en l'època del blanc i negre... I, després, el meu primer paper per al cine... itambé va ser de policia! Endavant, doncs».

Quan ens vam posar mans a l'obra, mentre el fotògraf Joan Cortadellas muntava el decorat per a les fotos que il·lustren aquest reportatge, Pou anava consultant el seu iPad 2 acabat de comprar, «un trasto que porto sempre a sobre i que ha desplaçat, perquè hi van a dins, en format digital, tots els llibrets, guions i altres papers pesants que carregava».

¿I novel·la negra? ¿Amb un paper d'inspector, com el de la seva obra, no llegeix novel·la policíaca?

El gran actor que és Pou reconeix amb sinceritat que no: «He d'admetre que no sóc gaire lector d'aquesta mena de novel·les, i no perquè no m'interessin especialment, sinó perquè el meu temps l'ocupa la meva feina. Tinc una formació professional: em veig obligat a llegir cada setmana un munt de textos teatrals que m'arriben, bé

«Un inspector de policia és, d'alguna manera, la consciència de tots nosaltres»

com a ofertes de treball o, ara que estic dirigint dos teatres, com a possibilitats de programació, i gairebé no em queda temps per llegir literatura de ficció, d'evasió, que és el que em diverteix».

Quina decepció. Però el gran lector que s'amaga darrere aquesta primera confessió ens ho soluciona. «Ummm. Però, mira, recordo una obra de Donna Leon, que es titula *Mort a la Fenice*, amb el món de l'òpera de fons, que a mi m'entusiasma, i a Venècia, que era una novel·la fantàstica».

Però ¿què l'atrau tant dels personatges policíacs per interpretar-los? Josep Maria Pou s'explica: «És que l'inspector és, d'alguna manera, la consciència de tots nosaltres. Per això, en l'obra que estem fent al Goya, jo vaig intentar buscar un inspector distant de la realitat, un →

TEMA DE PORTADA

→ personatge que pogués semblar que aquesta figura, per la forma com parla, pel ritme amb què respira, per la cadència amb què es mou, fos inquietant des del principi. Volia que l'espectador notés que a aquest policia li passa alguna cosa estranya, que no és un inspector del tot normal. Però també volia que no entengués què és el que li passa precisament fins al moment en què desapareix de l'escena», diu.

I efectivament, aquest inspector Goole que encarna Pou i que apareix sorprenentment a la casa d'una família acomodada per agrirlos el sopar és la veu de les nostres consciències...

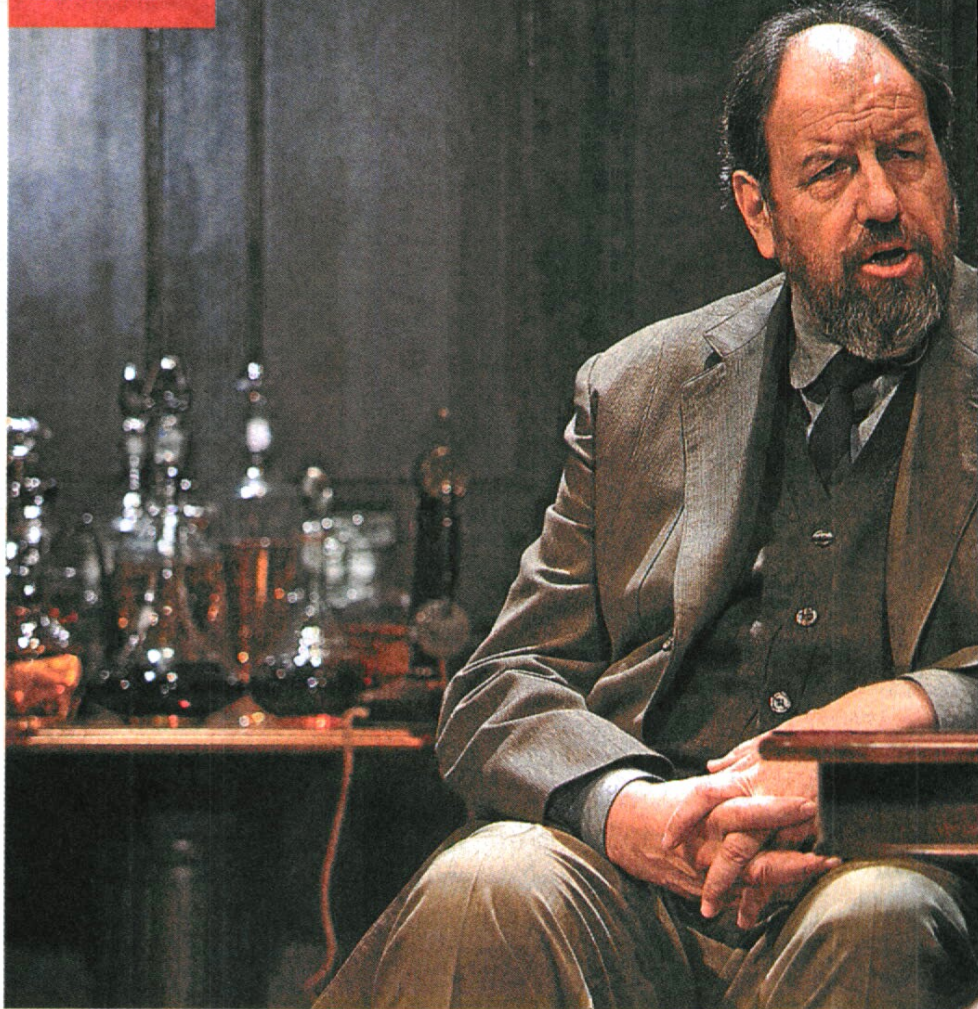
«D'alguna manera, Goole és la materialització del complex de culpa», admet. «I és que, si algú truca a casa teva a les set del matí, segur que no és el lleter, i si truquen a les onze de la nit, segur que és un inspector de policia. Així que prepara't per al pitjor».

¿I Pou creu que els polícies de ficció s'assemblen als reals?

L'actor somriu: «Els d'aquella època, els del franquisme, per exemple, no crec que haguessin tingut la prudència, el *savoir faire*, l'interès pels seus interrogats que té l'inspector de Priestley o que tenen molts inspectors literaris. La realitat sempre és terriblement di-

'TRUCA UN INSPECTOR'.

Josep Maria Pou és el policia que visita la senyora Birling (Victòria Pagès) i la seva família.

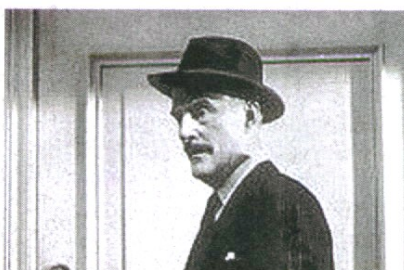
SIS PEL·LÍCULES SUGGERIDES PER L'ACTOR

LA JUNGLA D'ASFALT

John Huston (1950)

«Un pel·lícula meravellosa amb Marilyn Monroe en un dels seus primers paperets, com a amant de Louis Calhern, un actor amb qui em comparaven a l'inici de la meua carrera, per l'estatura i alguns trets de la cara...».

CRIM PERFECTE

Alfred Hitchcock (1954)

«És una obra mestra del cine de Hitchcock, però té el seu origen en el teatre, en una obra del dramaturg anglès Frederick Knott. John Williams era l'actor que interpretava el molt interessant inspector en cap Hubbard».

SED DE MAL

Orson Welles (1958)

«Hank Quinlan, el policia que fa Orson Welles, és una pedra de toc, un referent meravellos. Era el dolent, dolent. I preciosa la seva relació amb Marlene Dietrich, de qui està enamorat, i amb Charlton Heston».

«En general, la realitat sempre és terriblement diferent de la ficció, i gairebé sempre molt pitjor que la ficció»

ferent de la ficció, i gairebé sempre molt pitjor que la ficció».

I el gran actor i director que és Pou es llança a fer un repàs de personatges de ficció que tots tenim al cap: «Sherlock Holmes, si no el primer gairebé el més important dels investigadors, que no és un inspector, sinó un detectiu que investiga en pla privat. I Hercule Poirot, el gran personatge d'Agatha Christie juntament amb la senyoreta Marple, una altra creació deliciosa, o el comissari Maigret de Georges Simenon. I a aquests hi podem afegir el Pepe Carvalho de Manolo Vázquez Montalbán o l'inspector Méndez de Francisco González Ledesma. Per cert, que aquest és un escriptor a qui s'hauria de fer un homenatge, perquè va ser el primer autor a Catalunya i a Espanya que es va prendre seriosament aquest gènere», exclama Pou.

I afegeix: «Aquests investigadors, com passa també amb el comissari Brunetti de Donna Leon, el comissari Montalbano d'Andrea Camilleri, o l'inspector Wallander de Henning Mankell, s'acosten una mica al de *Truca un inspector* de Priestley, perquè tots tenen una gran consciència crítica i social. Són molt més que investigadors: estan compromesos, estan fent crítica i crònica social, reflectint la situació sociopolítica del moment».

Pou també recorda els personatges dels autors clàssics del gènere: «Són els meravellosos protagonistes de la novel·la i el cine negre dels anys 30 i 40, com el Sam →

«M'apassionen la novel·la i el cine negre dels anys 30 i 40, amb el Sam Spade de Hammett i el Marlowe de Chandler»

LA PANTERA ROSA
Blake Edwards (1963)

«Tenint en compte que gairebé tots els personatges policíacs vénen de la novel·la, s'ha de destacar l'inspector Clouseau, que va néixer al cine de la mà de Blake Edwards i li va donar una empremta còmica especial».

EL DETECTIVE
Gordon Douglas (1968)

«És una de les interpretacions més grans de Frank Sinatra en el cine i una de les millors pel·lícules del gènere que s'han fet en color i pantalla panoràmica, amb una Jacqueline Bisset genial, en la seva millor època».

DICK TRACY
Warren Beatty (1990)

«Hi ha molts detectius de còmic, però el que més m'agrada és Dick Tracy, que té un *savoir faire*, un cinisme... Beatty va fer una pel·lícula fantàstica amb Madonna, amb meravelloses cançons de Stephen Sondheim».

EL POLI BO

L'INSPECTOR FERRER

Entre el 2000 i el 2003, Josep Maria Pou va encarnar l'inspector en cap Héctor Ferrer a *Policías, en el corazón de la calle*, produïda per Globomedia i emesa per Antena 3 TV. A més de l'interpret, a la sèrie hi van actuar Ana Fernández, Adolfo Fernández, Daniel Guzmán, Toni Sevilla, Laura Pamplona, Diego Martín, Lola Dueñas, Toni Acosta i Pedro Casablanc, entre altres actors. Pou la recorda: «Va ser molt difícil de fer, molt dura. Per aconseguir els nivells de credibilitat que tenia la sèrie, estàvem rodant 12 i 14 hores diàries, alternant l'estudi amb els carrers de Madrid. Era esgotadora i, per molt amor que tinguis a la teva feina, arriba un moment que els actors volem canviar de personatge i canviar de producte. Jo crec que no hi ha cap personatge que mereixi més de dos anys de la vida un actor. I resulta que vaig passar-ne tres i mig interpretant *Policías*».

→ Spade de Dashiell Hammett i el Philip Marlowe de Raymond Chandler, a qui identifiquem amb la cara d'actors nord-americans com Humphrey Bogart i Robert Mitchum. Aquest és el cine que m'apassiona, en blanc i negre».

¿I en el teatre, el musical o el de text? «No hi ha gaires musicals policíacs. Ara només recordo *City of Angels*, però en teatre també hi ha hagut grandíssimes obres, com *La ratera*, d'Agatha Christie, una adaptació que ella mateixa va fer del seu relat breu *Tres ratolins cecs*. És un fenomen insòlit, perquè fa 59 anys que està en cartell a Londres i segueix angoixant el públic com el primer dia».

En canvi, a Espanya, el teatre policíac sembla haver desaparegut d'escena. «Certament, s'ha perdut una mica. Hi va haver una gran tradició de teatre policíac als anys 50. A Madrid, concretament, hi havia un teatre, l'Infanta Isabel que dirigia Arturo Serrano, que estava pràcticament dedicat al gènere. Jo recordo haver vist en aquella època grans obres policíacques. I era un gènere que agradava moltíssim i que

«L'aparició de la tele ha generat sèries i telefilms gairebé perfectes sobre el món de l'hampa»

després s'ha perdut completament. Potser perquè l'aparició de la televisió ha generat sèries i telefilms sobre el món de la investigació tan reals, tan creïbles, tan perfectes, que ara aquest món de l'hampa no es reproduïx gaire bé sobre un escenari».

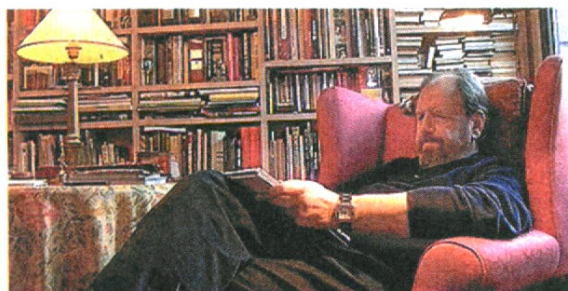
Pou afegeix: «De totes maneres, hi ha una obra de teatre policíac que, si algú té ocasió de veure-la o de llegir-la, jo la recomano molt especialment. Va ser un èxit enorme als anys 50, 60 i 70 i és tot un clàssic del gènere: *Trampa para un hombre solo*, del francès Robert Thomas, que és l'autor de *Vuit dones*, també».

l'actor recorda que alguns grans títols del cine policíac van néixer primer en el teatre: «*Crim perfecte*, per exemple, està basada en una obra teatral del dramaturg anglès Frederick Knott, que després va donar lloc a una obra mestra d'Alfred Hitchcock. Knott també és autor de *Sola en la oscuridad*, que no és un film policíac, sinó d'intriga, de suspens, però que té alguns elements del gènere».

El mateix Josep Maria Pou recorda que el seu debut «policíac»

es va produir ja en la seva primera pel·lícula, quan era un jove net de només 18 anys: «El meu primer paper al cine va ser a *La mujer prohibida*, que protagonitzava Esperanza Roy i dirigia José Luis Ruiz Marcos, i feia d'un policia». I, curiosament, poc després, «el meu primer personatge a la tele va ser d'ajudant d'un inspector en un espai dramàtic en l'època del blanc i negre, a TVE, però només recordo que el protagonista era Tomás Blanco, un grandíssim actor que era gairebé el policia oficial del cine espanyol dels anys 50 i 60. Amb gran sorpresa em van trucar a mi per interpretar l'ajudant de l'inspector; jo, que era un pobre *chiquilicuatre* que debutava amb només 23 anys».

AMB ELS GUIONS A SOBRE. L'actor ha pogut deixar els pesats llibrets i guions que sempre acostumava a portar, perquè ara els té tots digitalitzats dins el seu iPad.

I d'aquí, un salt de gairebé 40 anys, fins al llindar del segle XXI, per convertir-se en l'inspector Ferrer de la sèrie *Policías*, el seu personatge televisiu més popular i recordat dels últims anys: «Gràcies als guionistes, als realitzadors i a tot l'equip responsable de la sèrie, crec que és un dels millors personatges que he fet mai. Estic entusiasmat, encantat, d'haver fet aquesta sèrie. Segueix sent una producció de referència. I la gent em segueix parant pel carrer. La sèrie va viure des del 2000 fins al 2003; és a dir, que han passat vuit anys des que es va acabar. Doncs, mira, encara em segueixen preguntant dia sí i dia també que quan tornarà *Policías* i l'inspector Ferrer».

¿Tornarà? «Globomedia i Antena 3 TV van prendre una decisió molt sàvia quan van decidir tancar *Policías* en ple auge, en un moment d'audiència fantàstic». Van ser un total de 83 episodis, sis temporades i tres anys d'èxit.

e-Periódico

Vegeu vídeo de l'entrevista a <http://epreader.elperiodico.cat>

EL POLI DOLENT

ORSON WELLES

Pou recorda Orson Welles en el personatge de Hank Quinlan de *Sed de mal*: «En una pel·lícula de Jesús Garay, *La bañera*, vaig fer un altre inspector, meravellós, fantàstic, sensacional... perquè era un policia terrible. Aquest estava inspirat directament en el Welles d'aquesta pel·lícula. Durant les set setmanes que va durar el rodatge, cada dia, quan acabàvem de filmar, jo arribava a casa meua i la mirava en vídeo per intentar agafar alguna cosa d'aquell personatge. A mi m'agraden molt més els dolents que els bons, perquè aquests són una mica tontos. Els dolents compliquen l'acció o fan que aquesta avanci; sempre amaguen alguna cosa, tenen més d'una cara i, com les cebes, tenen diverses capes. Això et permet passar per diversos registres i interpretar diversos personatges en un de sol». La seva admiració per l'actor el va portar a interpretar, del 2008 al 2010, l'obra teatral *Su seguro servidor*, Orson Welles, on brotava el personatge.